

[Christophersen]

ciplin for dagen – en noget større selvdisciplin, end de har lagt for dagen indtil nu, eller rettere sagt: end vi alle sammen har gjort indtil nu. Det er klart af betydning for medlemmer, der er anbragt meget yderligt. Lad os forestille os, at vor kollega hr. Alfred Hansen for en sjælden gangs skyld ønsker at få et indlæg i en debat og meget gerne vil komme med indlægget fra sin meget udsatte placering helt tilbage i salen; så er det klart, at det vil være yderst hæmmende, hvis samtalegrupper har placeret sig netop mellem hr. Alfred Hansen og et af hans foretrukne ofre på ministerbænkene. Jeg vil indrømme, det kan være nødvendigt at arrangere det en gang imellem, men i almindelighed tror jeg, det vil være rigtigt, at medlemmerne erkender, at der må en større selvdisciplin til. Derfor er vi også helt indstillet på, at det må iværksættes på et vist eksperimentelt grundlag.

Et andet bidrag til debattens livlighed er naturligvis – samtidig med at spørgetiden kan afvikles ved, at man taler fra pladserne og ministrene svarer fra pladserne – at man også begrænser svartiden og giver en større fleksibilitet med hensyn til, hvordan man vil anvende sin tid, når man stiller mundtlige spørgsmål.

En fjerde ting, vi lægger vægt på i ændringsforslagene, er den forbedring af mindretallets rettigheder, der finder sted. Nu gives der adgang til, at et mindretal i et udvalg trods alt – selv om flertallet ikke er interesseret i det – kan få et lovforslag frem til anden og tredje behandling i folketingssalen.

Vi havde gerne set, at den beskyttelse af mindretallets position var blevet udstrakt til også at omfatte en ændring i den rækkefølge, hvori dagsordener sættes til afstemning. Det har vi gjort nogle bemærkninger om i betænkningen. Venstre synes stadig, det vil være det rigtigste, at egentlige mistillidsdagsordener altid bringes til afstemning, således at en regering ikke kan dække sig bag en-intet-sigende afværgedagsorden.

Det sidste punkt, jeg vil behandle, er forslaget om elektrisk afstemning. Hr. J. K. Hansen har korrekt gjort opmærksom på, at ændringsforslag nr. 42 har jeg stillet. Jeg tror, det er rigtigt, at folketingets medlemmer får lejlighed til at tage stilling til spørgsmålet om elektrisk afstemning. Da vi drøftede det sidste gang, i 1972–73, var der jo et flertal

imod. Det var der dengang også i venstres gruppe. Jeg tror stadig, at der er et flertal imod i venstres gruppe, men det er klart, at også vi har delte opfattelser.

Efter min personlige mening er den ordning overflødig. Man taler meget om, at der er behov for en registrering. Det kan såmænd ske på anden og mindre kostbar måde. Det kan man jo gøre i de enkelte grupper. Det gør vi eksempelvis i vores folketingsgruppe. Jeg mener, at overgang til elektrisk afstemning vil ændre folketingets identitet og miljøet i salen – det er noget meget udefinerbart og uhåndterligt – og jeg tror, det vil være med til at forvandle folketinget til et parlament, som man har dem så mange andre steder i verden. Det er der ikke noget særlig morsomt ved. Jeg ser, at hr. Arne Melchior morer sig. Det glæder mig i hvert fald, at vi på det punkt kan være enige. En tredje betragtning er den, at de midler, der er afsat til formålet, kan anvendes til andre og bedre formål. Jeg ved ikke, om jeg må være praktisk og nævne, at sidste gang, da det forslag blev nedstemt, fik vi i stedet for en ny telefoncentral. Jeg tror, medlemmerne her i huset kunne nævne ganske mange langt mere påtrængende formål, som folketinget af økonomiske grunde afstår fra at gøre noget ved, men som vi faktisk havde betydelig mere brug for. Jeg taler her både om enkeltmedlemmernes behov og om behovet for i det hele taget at gøre huset mere tidssvarende, både for folketingets medlemmer og for det personale, som har sit daglige arbejde her.

Med den begrundelse vil vi være en del i venstres folketingsgruppe, som vil stemme imod den elektriske afstemningsform.

Anden næstformand (Ninn-Hansen):

Jeg gør opmærksom på, at forslaget om at tale fra pladserne endnu ikke er trådt i kraft.

Poul Schlüter (KF):

Et hovedformål med de nye forslag til ændring af forretningsordenen er at tilstræbe, at folketinget kommer til at arbejde mere effektivt, og at debatterne bliver hensigtsmæssigt korte. Jeg vil gerne lægge for med stort set at henvise til de udmærkede motiveringer, som findes i den digre betænkning over forslagene. De er grundigt gennemarbejdet, først i præsidiet, senere i grupperne og endelig i